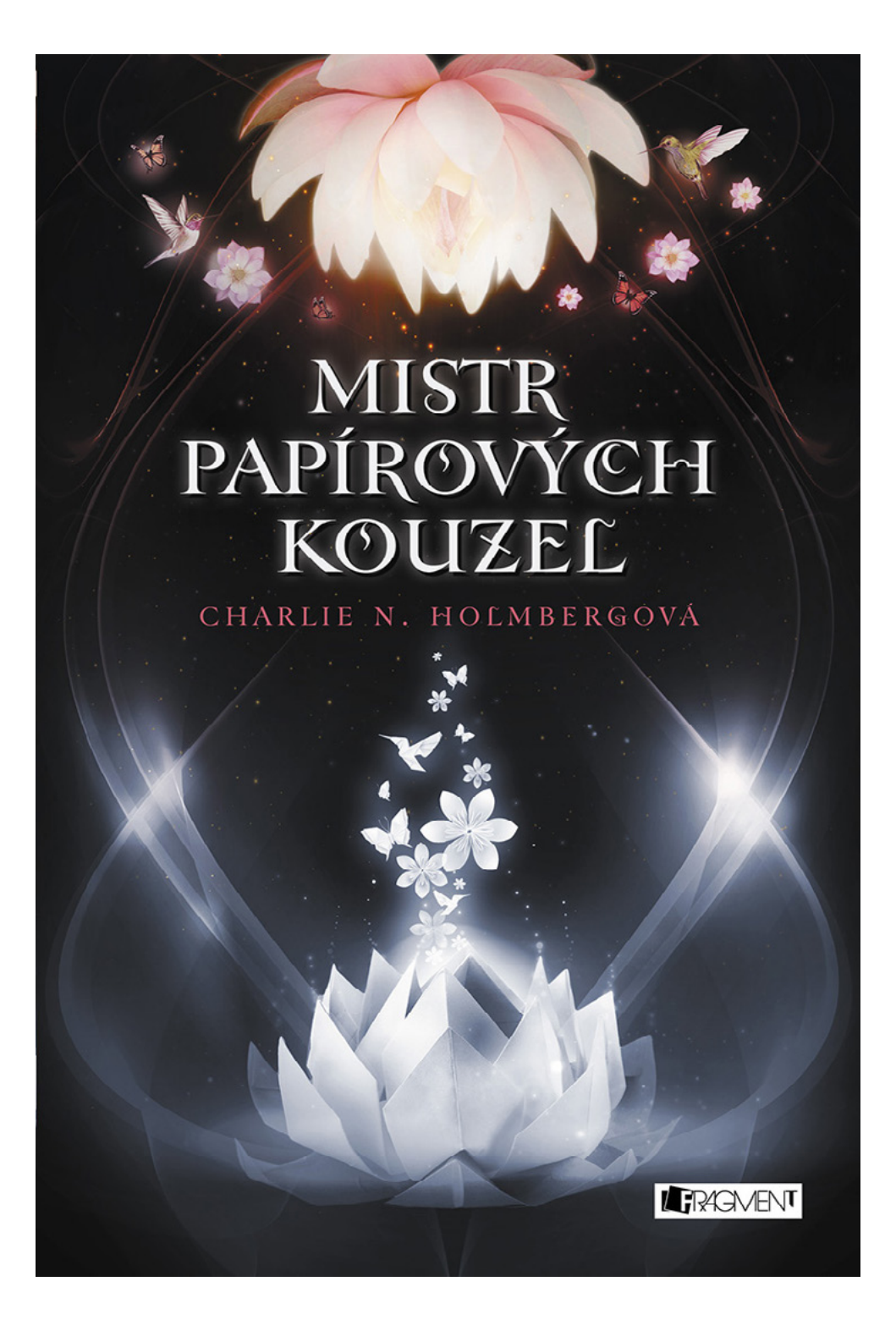

The book cover features a dark, starry background. At the top, a large, glowing pink lotus flower is in bloom. Below it, several smaller pink flowers and butterflies are scattered. In the center, a stream of white paper flowers and butterflies appears to be falling from the top. At the bottom, a large, white, folded paper lotus flower is shown. The title 'MISTR PAPIROVÝCH KOUZEL' is written in a large, white, serif font, and the author's name 'CHARLIE N. HOLMBERGOVÁ' is written in a smaller, red, serif font below it. The publisher's logo 'FRAGMENT' is in the bottom right corner.

MISTR PAPÍROVÝCH KOUZEL

CHARLIE N. HOLMBERGOVÁ

FRAGMENT

Mistr papírových kouzel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Charlie N. Holmbergová
Mistr papírových kouzel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MISTR PAPÍROVÝCH KOUZEL

Charlie N. Holmbergová

KAPITOLA 1

Po CELÝCH UPLYNULÝCH PĚT LET CEONY NETOUŽILA PO NIČEM jiném, než stát se *tavičem*. Ale zatímco ostatní absolventi Školy pro magicky nadané Tagise Praffa si mohli vybírat, kterému materiálu zasvětit své umění, Ceony byl její materiál přidělen. „Je nedostatek *přehýbačů*,“ objasnila jí ve své kanceláři mistryně Avioská.

Od rozhovoru uběhl necelý týden a Ceony stále cítila slzy pálicí ji v očích. „Papír je úžasné médium,“ pokračovala mistryně Avioská, „ale v posledních letech ztratilo na oblibě. S pouhými dvanácti praktikujícími mágy jsme v této disciplíně nuceni navýšit počet učňů. Je mi líto.“

Líto to bylo především Ceony. Ta slova jí zlomila srdce a teď, když stála před branami doupěte magistra kouzel Emeryho Thanea, litovala, že se jí úplně nezastavilo.

Ruka se jí sevřela na dřevěném uchu kufru, protože zrůdnost před jejíma očima, byla mnohem horší, než jak ji vídala ve zlých

snech. Jako by nestačilo, že mistr Emery Thane, jediný *přehýbač* na tomto břehu Temže, bydlí až za hranicemi Londýna, jeho příbytek navíc vypadal jako zjevení z rodokapsu. Jeho černé stěny se tyčily do výše šesti pater. Když Ceony vstoupila na nedlážděnou cestičku odbočující z hlavní ulice, zvedl se vítr a svými zlověstnými prstíky oloupal trochu omítky. Jako ďáblová koruna z domu trčely tři různé věžičky, z nichž jedna měla ve východní stěně díru. Zpoza zbořeného komína zakřičela vrána, nebo možná straka. Všechna okna, Ceony jich napočítala jen sedm, byla zakryta zamčenými okenicemi zajištěnými řetězy, bez jediné známky bytí slabé záře svíčky. Mrtvé listí tuctu minulých zim plnilo okapy a nadzvedávalo zohýbané, seschlé šindele. I ty byly černé. Někde blízko kap-kap-kapalo cosi páchnoucí po octu a potu.

Pozemek byl holý, bez květinových záhonů, trávníku či skalky. Malý dvorek okupovaly jen kameny a fleky nekultivované zeminy tak vyschlé, že v nich nerostl ani plevel. Dláždění cestičky vedoucí k předním dveřím, které visely jen na dvou pantech, bylo rozbité a vratké. Ceony pochybovala, že jediné ze zvětralých šedých prken verandy udrží její váhu tak dlouho, aby stihla zazvonit na zvonek.

„Uvrhli mě do pekel,“ zamumlala Ceony.

Její doprovod, mistryně Avioská se zamračila. „Slečno Twillová, dobře víte, že nesmíte věřit tomu, co vidíte u mágova příbytku.“

Ceony polkla na prázdno a přikývla. Věděla, ale v tu chvíli jí to bylo jedno. Zlověstné, temné sídlo jako by zrcadlilo ji samu a vše, co se v posledních dnech pokazilo. Možná si přinesla smůlu, když v noci shromáždila všechen papír, co byl v hotelu k nalezení, a list po listu ho spálila, zatímco magistra kouzel Avioská nahlížela do mapy ve vstupní hale. Nebo, možná, byl mistr Thane důkazem Ceoniny nepřilíš rozvinuté představivosti.

Potlačila vzdech. Za devatenáct let svého života ušla dlouhou cestu a vše, čeho proti všem předpokladům dosáhla, se zbortilo a zanechalo jen chlad a prázdnotu. Všechny její ambice se najednou scvrkly na pouhý papír. Ceony stráví zbytek života vedením účetních knih a čtením obstarožních svazků a její jedinou zábavou budou samootevírací dopisy. Ze všech materiálů, které mohla mistryně Avioská vybrat – sklo, kov, plast, nebo dokonce guma – vybrala *papír*. Mistryně Avioská si zjevně neuvědomovala, že *přehýbačství* zanikalo proto, že dovednosti jím nabízené byly naprosto neužitečné.

Nechtěla být k domu vláčena jako školačka, proto narovнала záda a vlekla se cestičkou vedoucí k bráně. Plot nebyl ničím víc než řádkou kopí zaražených hrotem do země a svázaných ostnatým drátem. Vítr s každým jejím krokem nabíral na síle, a když se natahovala k západce brány, pokoušel se jí shodit klobouk z hlavy.

Scenérie kolem ní se změnila tak náhle, že nadskočila a málem upustila kufr. Její ruka spočívala na jednoduchém řetízkovém plotě, ne na něčem postaveném z pozůstatků bitev a rozpadlých vězení. Slunce se prodralo mraky a vítr se ztišil do záchvěvů lehkého vánku. Dům se před jejíma očima scvrkl na tři patra vystavěná z jednoduchých žlutých cihel. Okenice, všechny otevřené, byly bílé, a veranda vypadala, že by udržela celé stádo koní.

Vnímajíc proměnu do široka otevřenýma očima, Ceony zvedla ruku. Napůl čekala, že pustí-li bránu, dům se znovu zahalí do své bezútěšné iluze. Nestalo se. Cestička k hlavním dveřím sice nebyla dlážděná, ale lemovala ji záplava rudých, fialových a žlutých tulipánů, namísto rozeklaných kamenů.

Ceony zamrkala, otevřela branku a přistoupila k nim, aby si je lépe prohlédla. Nebyly to tulipány. Alespoň ne živé. Každá

z květin se zdála být *poskládána* z papíru. Každý lísteček byl bezchybně tvarovaný. Poupata se zdála skutečná, tak skutečná, že se malinko uzavřela, když přes slunce proplul mrak. Květiny, příliš se snažící vypadat jako květiny.

Stačil jí jediný pohled, aby zaznamenala proužky papíru visící na řetízkovém plotě, a za nimi listy papíru vyšší než kterýkoliv člověk a širší, než kočár, který ji sem přivezl. *Iluze*. Ceony vytanula na mysli přednáška o špionáži, kterou absolvovala vloni v zimě. Přednášející zmínil, že pomocí papírových loutek je možné maskovat něčí vzhled, ale netušila, že se tato taktika, ať byla jakákoliv, dá použít na celý *dům*.

Mistryně Avioská se postavila těsně vedle ní. Nonšalantně stahovala své hedvábné rukavičky prst po prstu. Nezdála být se proměnou ani překvapena, ani uchválena. Ceony tak trochu očekávala, že se v tu chvíli u dveří, nyní z masivního dřeva s náterem tak světle hnědým, až byly téměř oranžové, objeví mistr Thane. Dveře ale zůstaly tiše zavřené.

Možná to vůbec není zlý člověk, zachmuřila se Ceony. Jen blázen.

S mistryní Avioskou po boku prošla kolem květin a přistoupila ke dveřím. Ve snaze vypadat důstojně se narovнала, jak jen to jejích sto šedesát centimetrů dovolovalo. Klouby zaklepala na dveře. Nepřítomně si upravila své rezavé vlasy splývající ve volném copu přes levé rameno. To ráno se schválně učesala ledabyle a nevzala si ani své nejlepší šaty, ani školní uniformu. Neměla se na co těšit, tak proč se strojit? Mistr Thane se kvůli ní zjevně také nijak nesnažil.

Klika se pohnula, aniž by před tím byly zpoza dveří slyšet kroky. Když se dveře otevřely, Ceony vykřikla a o krok ustoupila.

Vítala ji kostra.

I mistryně Avioská se zdála být zaskočena, i když to dala najevo jen našpulenými rty a posunutím kulatých brýlí na svém poněkud prominentním nose. „No,“ zkonstatovala.

Bezoká lebka si je téměř mechanicky prohlédla od hlavy k patě. Ceony si, s rukou přitisknutou srdci, uvědomila, že dva metry vysoká postava je celá z papíru. Hlava, páteř, žebra, nohy, to vše bylo papírové. Stovky, možná tisíce kousků bílého papíru srolované, *poskládané* a stmelené v soustavě rozličných spojů.

„Je to šílenec!“ pronesla Ceony tentokrát nahlas. Mistryně Avioská hlasitě natáhla vzduch do plic, ve snaze ji nenápadně umírnit. Kostra ustoupila stranou.

„Nějaká další překvapení?“ otázala se Ceony při vstupu do domu. Držela se od kostlivce tak daleko, jak jen to úzký průchod dovozoval. Vstupní chodba voněla dřevem. Měla tři odbočky, dvě vpravo, jednu vlevo. První vpravo vedla do obývacího pokoje. I přes to, že byl doslova zaplněn harampádím všeho druhu, vše bylo úzkostlivě srovnáno. Poličky byly nadité vším možným od knih po svícny. Na křbové římse se v řadách tísnily hliněné okaríny a mramorové sošky. Jak bylo jejím zvykem, Ceony zaznamenávala každý detail, včetně ošuntělého polstrování, které prozradilo, že mistr Thane nejraději sedává opřený na levé straně pohovky. V koutě visela malá větrná zvonkohra, což pro ni bylo zvláštní místo, protože i kdyby bylo otevřené okno, těžko by sem dosáhl závan vzduchu, který by ji rozehrál. Usoudila, že se Thaneovi líbí vzhled, nikoliv zvuk této hračky.

Rozhodně blázen.

Na stole v rohu místnosti trůnila dokonale srovnaná hromádka nepřečtené pošty hned vedle něčeho, co vypadalo jako hrací skříňka a nějaký druh kovářského hlavolamu. Ceony nikdy nepo-

znala žádného sysla, jehož sbírky by byly tak pečlivě srovnané. Bylo to znepokojivé.

Zavřené dveře po levici bezpochyby skrývaly další místnost, ale místo aby Ceony pokračovala dál do domu, zakřičela: „Mistře Thane! Máte tu hosty, kteří by ocenili při příchodu u dveří živého člověka!“

„Slečno Twillová!“ zasyčela na ni mistryně Avioská potichu. Kostlivec za nimi zavřel dveře. „Chovejte se slušně!“

„Copak není neslušná jeho nepřítomnost?“ zeptala se Ceony, i když nenáviděla, jak dětinsky ta slova zní. Odkáslala si a zhluboka se nadechla. „Omlouvám se, jsem trochu nesvá.“

„To mi nemusíte připomínat,“ neodpustila si mistryně Avioská. Ve stejnou chvíli se z druhé odbočky vpravo vynořil člověk s jakýmsi svazkem v rukách.

„U dveří *jsou* vskutku hosté,“ pravil muž a zaklapl knihu. Proud vzduchu mu načechral kudrnaté černé vlasy. „A já myslel, že to prozradilo už zaklepání.“

Ceony uchopila kufr ještě pevněji, aby nezírala a příliš nepřemýšlela nad tím, zda to, co muž řekl, bylo jízlivé, či nikoliv.

Mistr Thane vypadal mladší, než Ceony čekala. Mohlo mu být kolem třicítky a rozhodně se nesnažil obléknout adekvátně příležitosti. Neměl na sobě slavnostní uniformu mága, dokonce ani nic jinak slavnostního, jen obyčejné kalhoty a prostou košili s vysokým límcem, přes kterou měl lehký, příliš velký indigový kabát spadající až ke kotníkům, s rukávy tak dlouhými, že sahaly téměř k jeho dlaním. Vypadal dost obyčejně, jeho kůže nebyla ani světlá, ani tmavá. Nebyl malý, ani vysoký, hubený ani urostlý. Tmavé vlasy mu sahaly těsně pod uši v lehce upraveném rozczuchu. Měl černé kotlety až k bradě a u kořene nosu malou bouličku.

Zvláštní na něm byl jen jas jeho očí, zelených jako jarní listí. Zářily jakýmsi vlastním vnitřním světlem.

Mistr Thane na ni sice pohlédl bez náznaku úsměvu, gesta, či jen pozvednutého obočí, ale v těch zářících očích četla notné pobavení. Nemohla si být jista, zda se baví na její, nebo na svůj účet. Zaskřípěla zuby.

„Mistře Thane,“ kývla na něj mistryně Avioská a Ceony napadlo, jak dobře se ti dva asi znají. „Toto je Ceony Twillová, o které jsem telegrafovala.“

„Ano, jistě,“ odvětil mistr Thane a odložil svazek na hromádku nepřečtené pošty vedle pohovky tak, aby dokonale lícovál s ostatními předměty. Otočil se a opětoval Ceonin pohled. „Ceony Twillová, nejstarší ze čtyř, nejlepší ve třídě. Kolik studentů letos vyšlo z toho vězení?“

Ceony si upravila klobouček, snad jen proto, aby zaměstnala volnou ruku. „Dvacet dva.“

„I tak je to úspěch,“ zkonstatoval téměř ledabyle. „Doufejme, že své studijní návyky dobře využijete.“

Ceony přikývla. Měla dobré studijní návyky. Byla na ně hrdá, i když jí studium nepřišlo těžké. Měla dobrou paměť a často si věci pamatovala po prvním, či druhém čtení. Bylo to požehnání, které ji provedlo nejednou náročnou, či nudnou přednáškou. Doufala, že to pomůže i zde.

Mistryně Avioská si odkašlala, narušujíc ticho, než by se stihlo usadit. „Mám její novou uniformu v kufru. Doufám, že jste připravil připoutání.“

„Ale jistě,“ mávl nad otázkou rukou. Podíval se na Ceony. „Předpokládám, že si budete chtít prohlédnout dům.“

Ceony se nahrbila. Jak snadno mohl tento muž zničit její

budoucnost pouhým mávnutím ruky! Ve chvíli, kdy se připoutá ke konkrétnímu materiálu, nebude cesty zpět. Pouto je na doživotí. Rozhlédla se po možné únikové cestě. Těsně za sebou uviděla papírového kostlivce a znovu vykřikla. Kdo potřeboval duchy, aby mu strašili v domě, když si zvládl zkonstruovat vlastní demony z papíru?

„Jonto, ustaň,“ řekl mistr Thane a kostra se zhroutila do hromádky papírových kostí s lebkou trůnící na jejím vrchu. Ceony od ní ustoupila. Co za morbidního člověka vytvoří komorníka z papíru? Copak tu nebyl nikdo jiný, kdo by otevřel dveře?

„Bydlíte sám?“ zeptala se.

„Tak, jak mi to vyhovuje,“ odpověděl mistr Thane. Vedl je chodbou. „Pracovna,“ ukázal na zavřené dveře po levici, „a tudy se jde do jídelny,“ dodal, když se zastavil u druhých dveří vpravo.

Pomalu ho následovala. V očekávání, že na ni vyskočí další papírová zrůdnost, nahlédla za roh.

Uviděla jen krátkou chodbičku se zrcadly na protilehlých stěnách a malý jednoduchý toaletní stolek s prázdnou vázou. V místě, kde se chodba otvírala do kuchyně, visely u stropu řady papírových trojúhelníků v modrozelené a žluté. Kuchyň byla dobře zařízená s mramorovou deskou okolo jednoduchého dřezu. Na obou jejích stranách se tyčily umaštěné skříňky, ale místa na práci tu bylo dostatek. Kovová mříž nad umyvadlem nesla malou sadu hrnců a pánví. Jejich černá dna naznačovala, že se nádobí často používá. Okraje mříže byly zdobeny papírovým vínem, které notně připomínalo kosti Jonta. Mělo to nějaký účel, nebo se mistr papíru, izolovaný od lidí, jednoduše nudil? Kolik z papírové výzdoby tohoto domu bylo využíváno k magii, a kolik jí byla neužitečná dekorace?

Bude z Ceony někdy něco víc než uznávaná dekoratérka?

Pokusila se vyhnat myšlenku z hlavy, aby dokončila prohlídku kuchyně. Mistr Thane měl sice užší, starší kamna na vaření, než byla Ceony zvyklá, ale rozhodně nebyla špatná. Uklidnilo ji, že se mezi lekcemi *přehýbání* bude mít kam uchýlit vařit. Vždyť kdyby neobdržela své stipendium, studovala by místo magie kulinářskou školu. Stála sotva desetinu toho, co škola Tagise Praffa, a Ceony měla na jídlo talent. Byla si jista, že by ji bývali vzali.

Přesunuli se od kuchyně k jídelně. Od stropu tu na vláknech visely stovky papírových, živě vyhlížejících ptáčků. Pohupovali se vysoko nad čtvercovým stolem stojícím na hnědém koberci. Ne-daleko něj stál ošuntělý příborník s pečlivě narovnanými miskami, knihami, ubrousky, sklenicemi a džbánky. Vše bylo tak těsně u sebe, že vyjmutí jediného kousku mohlo způsobit lavinu. Na příborníku byly podivné papírové koule a kužely vytvořené z malých a ještě menších kuliček a kuželů. Ceony z nich bolely oči. Nebýt tak plný věcí, dům by působil útulně.

Pohnula se k vysoké hromádce tlustého pergamenu u hrany stolu a s myšlenkou na papírové iluze podél plotu, na ni položila ruku.

„Iluze, kterou kryjete svůj dům, je otřesná,“ zkonstatovala.

Mistryně Avioská, právě vcházející do jídelny, věnovala Ceony varovný pohled. Mistr Thane prostě odvětil: „Ano. Příjemné, že?“

Prošel kolem ní a otevřel dveře s podlouhlou klikou. Za nimi bylo prudké schodiště kamsi vzhůru. „Následujte mě.“

S kufrem stále v ruce Ceony poslechla. Devátý schod zaskřípěl pod její vahou a než došla do prvního patra, bolela ji kolena.

„Váš pokoj,“ mistr Thane otevřel dveře. „Jestli si chcete odložit zavazadlo.“

Ceony vstoupila do pokoje, jež byl ostrým kontrastem ke zbytku domu. Všechny jeho poličky byly prázdné. Nebyly tu žádné hromádky, stohy nebo serepetičky, ale podle dolíků v koberci tu dříve stál nábytek, který byl buď přemístěn, nebo odstraněn. Vypadalo to, že se mistr Thane na její příjezd připravil na poslední chvíli, i když na to měl celý týden.

Strop ani stěny kupodivu nezdobily žádné papírové ornamenty, vše bylo ponecháno zcela holé. Pod jediným oknem spočívala obyčejná postel. Do stěny vedle ní byla zabudována sestava tří polic a několik kroků od jejích nohou stál jednoduchý psací stolek s jednou zásuvkou. Byla tu i malá šatní skříň, dost velká na Ceonino náhradní oblečení, a malý stolek s novou svíčkou ve svícnu.

I když tu bylo méně polic, pokoj byl trochu prostornější, než na koleji ve škole Tagise Praffa. I tak jí ale kolej připadala o něco vlídnější a útulnější, i když to mohlo být tím, že tam si svoje místo zasloužila. *Chtěla* tam být.

Položila kufr a zmohla se na: „Děkuji.“ Vzpomněla si na perkusní revolver Tatham 1845, který měla v kufru. Otec jí ho dal k maturitě, protože měla v plánu stát se *tavičem*. S ohledem na něj se rozhodla vybalit si později, beze svědků. Ostatně mistr Thane něco podobného očekával, protože pokračoval s prohlídkou domu.

„Tady,“ pokračoval mistr Thane, a Ceony za sebou zavřela dveře, „je koupelna, můj pokoj a knihovna.“ Zastavil se na konci chodby u dalšího schodiště. Směrem k mistryni Avioské prohlásil: „Tady jsem připravil připoutání.“ Rukou mávl směrem ke knihovně.

Ceony zpomalila krok. Takže prohlídka končila připoutáním. Pozorovala dveře vedoucí na schody, identické s těmi do ku-

chyně. „Co je ve druhém patře?“ zeptala se. Třeba tam nahoře bude něco, co ji rozveselí. Jako okno, ze kterého se dá vyskočit. Podle výšky stropů v přízemí a v prvním patře, bylo druhé patro nejvyšší, což bylo u podobného venkovského domu zvláštní.

„Velká zaklínadla,“ odpověděl mistr Thane, aniž by hnul brvou, ale jeho oči se smály. Tušil, kolik toho jeho oči prozrazují? Nikdy mu to nesmí říct. Aby tu přežila, bude potřebovat každou dostupnou výhodu.

Vstup do druhého patra jí mistr Thane zahradil ramenem. Nezbylo jí, než se ploužit za mistryní Avioskou do knihovny. Ta vypadala jen o kousek větší než její vlastní pokoj. Knihy byly jen na bočních zdech, i když na policích sahajících až ke stropu. Jak Ceony předpokládala, knihy byly namačkány do všech volných prostor, někde dokonce ve dvou řadách, takže tituly svazků v zadní řadě nebyly vidět. Na políčkách byl čerstvě utřený prach. Velmi čerstvě, protože Ceony kýchla, sotva si to pomyslela, což ji upozornilo na prachovou cestičku vznášející se ve světle z velkého okna na protější stěně. Do oka jí padly smyčky papírových řetězců obklopujících okno i borovicový stůl pod ním. Na stole ležely hromádky papíru pečlivě srovnané od nejsvětějšího po nejtmaší a pak od nejhrubšího po nejjemnější. Na pravém zadním rohu spočíval malý telegraf.

Jediná židle byla otočena sedákem dopředu a na něm stál stojan s jediným, čistým archem jemného, nažloutlého papíru. Žádná výzdoba, žádné fanfáry, jen obyčejný list papíru. Okamžitě si uvědomila, co to je. Její hrob.

Věděla o připoutání k materiálu. Byl to jeden z asi dvanácti předmětů posledního ročníku školy. Nebylo to nic slavnostního. Jen přísaha svazující ducha s materiálem. Skrze něj, a *jen* skrze něj,

pak mohl mág provádět kouzla. Člověk například nemohl vrhnout skleněné zaklínadlo *a zároveň* ohnivé. Mohl použít jen jedno. Ceony nemohla být připoutána k papíru a zároveň dál doufat, že z ní bude *tavič* zaklínající šperky a kulky, jak o tom často snila při přednáškách.

Nebylo to fér, ale stěžovat si nemělo smysl. Věděli to všichni. Věděla to mistryně Avioská a pravděpodobně i mistr Thane. Zasloužila si výběr svého materiálu, ale protože ti, co volili před ní, opomíjeli *přehýbačství*, protože ho považovali za nejslabší magii, byla k němu Ceony donucena.

Mistr Thane jí podal menší kousek normálního bílého papíru. Ceony ho uchopila do prstů a otočila, ale byl prázdný. Nebyly na něm napsané instrukce, nebyl ani *poskládaný*, kouzelně ani jinak.

„Na co to je?“ zeptala se.

„Vnímejte,“ řekl mistr Thane a znovu semknul ruce za zády.

Ceony dál držela papír v očekávání nějakého vysvětlení, ale mistr Thane ji jen pozoroval. Po několika vteřinách stiskla papír mezi dlaněmi, které si začala mnout, aby papír „pocítila“.

Mág se na ni usmál očima, a bez komentáře jí lehce pomačkaný papír vzal. „Znáte slova?“ zeptal se jemně. Napadlo ji, jestli její oči nejsou stejně čitelné jako ty jeho. Nepřítomně přikývla. Na mysl jí vytanula dlouhá konverzace, kterou vedly s mistryní Avioskou v kočáře na cestě sem. „*Bud' tohle, nebo nic. Musí to tak být, aby byla zachována rovnováha,*“ vysvětlila jí mistryně Avioská. „*Nenechte se oklamat šeptandou ani posměváčky, slečno Twillová. Přehýbačství vyžaduje bystré oko a hbité prsty, vy máte obojí. Ostatní přijali svůj osud a vy musíte též.*“

Přijali svůj osud. Skutečně? Nebo ji ta slova měla jen učinit povolnější, aby se vzdala svých snů?

Oba mágové ji pozorovali. Mistryně Avioská se svým obvykle neutrálním výrazem, a mistr Thane zvláště pobavenýma očima.

Ceony semkla rty. Co se týkalo magie, věděla, že to bude *přehýbačství* nebo nic. Raději bude *přehýbačkou*, než zklamáním.

Zvedla zpocenou ruku a přitiskla ji na papír položený na židli. Zavřela oči, zaskřípěla zuby a pronesla: „Hmoto lidmi stvořená, povolává tě tvůj tvůrce. Připoutej se ke mně, jako i já k tobě se váži po dobu všech svých dnů, dokud mne nezastihne smrt a v prach se neobráťím.“

Tak jednoduchá slova, ale splnila svůj účel. Ceony ucítla v ruce teplo. Proletělo jí paží do celého těla a zmizelo stejně rychle, jako se objevilo.

Bylo dokonáno.

KAPITOLA 2

„PŘIPOUTÁNÍ MI VŽDY PŘIŠLO JAKSI FÁDNÍ,“ ZKONSTATOVAL MISTR Thane a zvedl stojánek ze židle. „Chcete si ho nechat?“

Ceony si tiskla poutací ruku k hrudi. Několikrát zamrkala. „Schovat co?“

Zamával velkým papírem. „Někteří ho chtějí jako upomínku.“

„Ne,“ odsekla, možná příliš ostře. Nezdálo se, že by si toho mistr Thane všiml. Odložil papír ke stěně a stojánek na stůl, v dokonalé přímce s hromádkou papírů.

Protože na stole nebylo žádné volné místo, mistryně Avioská si dřepa a otevřela svůj plastový kufřík vyrobený *polytvůrcem*, typem mága, jež se zrodil teprve před třiceti lety, kdy mágové ovládající gumu objevili plast jako takový. Z kufříku mistryně Avioská vyňala pečlivě složenou rudou pelerínu a nízký černý cylindr, uniformu učně.

I přes podivně prázdný pocit v žaludku a navždy zničené sny, přijala Ceony oblečení s tichou úctou. Učňovská pelerína byla

na rozdíl od zelené školní uniformy plisovaná a okolo límce měla šarlatovou obrubu. Také zakrývala větší část hrudníku. Zavazovala se za krk a okolo hrudi, na bocích měla dvě půlměsíkové kapsy.

Cylindr, tuhý a lesklý, byl odznakem zkušenosti. Žáci cylindru neměli. I když právě vstoupila na úzkou, nezajímavou cestu, alespoň ta zástěra s cylindrem ukazovaly, že něco dokázala. Že zvládla něco skvělého, protože odpromovat na škole Tagise Praffa, a navíc za jediný rok a jako nejlepší ve třídě, nebylo nic jednoduchého.

„Děkuji,“ pravila a přitiskla si pelerínu k hrudi.

Mistryně Avioská se usmála stejně, jak se na Ceony vždy usmívala ve škole. Byl to ten úsměv, kvůli kterému si ji Ceony tak oblíbila. *Kdybych se jen mohla učit u ní*, pomyslela si. Kdyby měla na vybranou, raději by si vybrala sklo namísto papíru. Mistryně se narovнала a přetrhla tak Ceony myšlenky. „Cestu ven najdu sama,“ prohlásila, „pokud nemáte dalšího papírového sluhu, který to udělá za mě.“

Oči mistra Thanea se usmívaly, když říkal: „Rád vás vyprovodím, Patrice. Ceony?“

„Já... raději zůstanu zde, pokud vám to nevadí,“ odvětila. Měla totiž pocit, že kdyby šla s mistryní Avioskou ke kočáru, utekla by odtud a nikdy se už nevrátila. I když se za to nenáviděla, věděla, že se její nová odpovědnost musí trochu usadit, než si bude moci začít věřit v blízkosti snadné únikové cesty. Na věky se nevratně připoutala k papíru. Dokončení školy za jediný rok by jí nebylo nic platné, pokud by vzdala další studium.

Mistr Thane přikývl a vrátil jí ten pomačkaný papír, který měla dříve „pocítit“. Ceony ho zmateně přijala. Trvalo několik sekund, dost dlouho na to, aby mistři magie Thane a Avioská došli ke dveřím knihovny, než jí došlo, že se na papíru cosi změnilo.

Otáčela ho v rukách. Stále nenesl žádné *sklady*, ani písmo, ale

pocit z něj byl jiný, i když těžko popsateľný. Na omak to byl samozřejmě stále papír, lehký materiál vhodný pro kreslíře, ale pocit při doteku její pokožky byl jiný. Mohlo to být v důsledku připoutání? Byl tohle důvod, proč mistr Thane trval na tom, aby vzala papír do ruky před přísahou, aby nyní poznala rozdíl?

Poněkud zmatena, Ceony odložila list na židli, a rychle přistoupila ke dveřím. Zhlédla oba mágy odcházet chodbou, zabrané do diskuse tak tiché, že ji neslyšela. Nemohla si pomoci. Šla za nimi. Kradla se chodbou, dokud nezmizeli na schodech, následovala je na schodiště, když zmizeli v jídelně. Opatrně překročila vřazající devátý schod, aby ji neprozradil. Utíkala za nimi. Mistryně Avioská konečně vyšla z domu. Mistr Thane se zastavil hned za dveřmi s nohou mezi zárubněmi, aby dveře udržel otevřené. Ceony usoudila, že mluví šepem, aby je neslyšela. Mistryně Avioská nikdy nedůvěřovala tomu, že Ceony udělá, co se po ní chce.

Po špičkách se plížila chodbou, s očima upřenýma na hromádku Jontových papírových kostí. Stále nerozeznala, o čem se její učitelé baví, ale blíže si netroufala.

Místo toho si otevřela dveře do Thaneovy pracovny a odvážila se dovnitř. Tato místnost obsahovala ještě více organizovaného nepořádku, než ty ostatní. Dominovalo jí kruhové okno shlížející na začarovanou bránu. Žluté papírové záclony byly roztažené, odhalovaly sklo, které minimálně zvenčí již dlouho nikdo nemyl. Pod oknem trnily kovové poličky nesoucí další knihy, složky a sešity podobné tomu, který viděla u mistra Thanea. V uhlopříčně opačném rohu stály tři otevřené cedrové skříně. Každá měla po čtyřech políčkách obtěžkaných sloupečky papíru narovnanými těsně k sobě, aby se ušetřilo místo. Mnoho listů bylo již *přeloženo* prvotními *sklady*, zřejmě, aby se ušetřil čas. Mnoho malých kouzel

pravděpodobně začínalo *sklady* ve tvaru V. Ceony předpokládala, že stráví spoustu času nad těmito počátečními *sklady*, aby se jimi mistr Thane nemusel zdržovat. Povzdechla si.

Druhé okno bylo hranaté, zvenčí zakryté břečťanem a namísto záclon před ním visely různé papírové řetězy. Některé byly z malých, pevných článků, jiné z velkých, potrhanych kroužků spojených tak volně, že stačilo zatahnout a řetěz by se rozpadl. Některé řetězy byly modré, jiné růžové nebo různobarevné. Na barvě, samozřejmě nezáleželo, což Ceony věděla z přednášek o Historii materiálů na škole.

Všimla si drobných ústřížků papíru na světle zeleném koberci. Mistr Thane tu buď neuklízěl, nebo těsně před jejím příchodem pracoval na dalším kouzle, kterým mohl Ceony terorizovat. Pokusila se něco takového odhalit, ale v místnosti bylo tolik věcí, že šlo jen stěží rozeznat psací stůl od pracovní desky. Na druhou stranu, stěny byly téměř holé, kromě Thaneova diplomu magistra magie a dalších políček v rozích za psacím stolem obsahujících další složky.

Ceony slyšela bouchnutí předních dveří, ale nespíchala. Dřepala si, posbírala několik ústřížků z koberce a rozložila je v dlani. Znovu pocítila to zvláštní jemné chvění. Soustředila se na kousky, z nichž žádný nebyl větší než nehet. Všechny byly zvláště symetrické.

Dveře do pracovny se otevřely. „Bavíte se?“ otázal se mistr Thane tiše.

Alespoň to není vztekoun, napadlo ji, a nahlas řekla: „Vyráběl jste sněhové vločky.“ Prohlížela si ústřížek ve tvaru podlouhlého srdíčka. „Od toho jsou ty ústřížky, že?“

Přikývl. Kromě zářících očí vypadal zcela nezúčastněně. „Velmi bystrý postřeh.“

Postavila se a oprášila si hnědou sukni, zakrývající ji od žeber po lýtku. Nebýt jeho upřímně zářících očí, myslela by si, že si ji dobírá. Mátl ji.

„Ceony,“ ozval se mistr Thane. Opřel se o zárubně s pažemi založenými na prsou, s rukávy shrnutými. „Předpokládám, že vám mohu říkat křestním jménem.“ Na odpověď nečekal. „*Přehýbačství* není tak nudné, jak si zjevně myslíte. Možná není tak vzrušující jako *tavičství*, nebo tak inovativní jako *polytvorba*, ale má mnoho kreativních způsobů využití. Mohu vám to ukázat?“

Musela vynaložit značné úsilí, aby se nemračila a nevypadala opravdu znuřeně. Přeci jen tu bude v učení nejméně dva roky, možná i déle. Potřebovala se mu zalíbit. Pokusila se o zdvořilý úsměv a pohnula se ke dveřím.

Mistr Thane vykročil do chodby. Ceony ho chtěla následovat, ale na přeplněném psacím stole ji něco zaujalo. Kdyby obálka nebyla stejná jako ty v boční kapse jejího kufru, jistě by si jí nevšimla.

Udělala krok zpět a sáhla po drátěném podstavci, do něhož byla narovnána pošta, levé okraje obálek dokonale zarovnané v řadě. Vzala do ruky tu broskvové barvy. Byla tak překvapená, že tentokrát ani nezaznamenala lehké brnění v prstech. Dopis nebyl adresován mistru Thaneovi, ale Kabinetu mágů... jejím rukopisem. Udělala to tak, protože dárce jejího stipendia byl anonymní a nevěděla, jak ho kontaktovat.

Nemusela dopis otevírat. Zнала ho nazpaměť.

K rukám mého anonymního dárce,

I když neznám ani Vaše jméno, nemohu slovy dostatečně vyjádřit svůj nejhlubší vděk za Vámi poskytnuté stipendium. Učit se tajem magie bylo mým snem již od dětských let. Ještě před pár dny jsem však vzhledem k finanční

situaci naší rodiny a smůle z mé strany, věřila, že mi splnění tohoto snu bude odepráno. Jsem šťastná, že jsem byla přijata na Školu pro magicky nadané Tagise Praffa. Abyste na mě mohl být pyšný, rozhodla jsem se odpromovat již po roce studia.

Nemám slov, abych dostatečně poděkovala a vyjádřila svou radost, ale prosím o Vaši trpělivost s mou snahou. Zřejmě jste změnil život můj i mé rodiny k lepšímu a možná napořád. Díky Vaší štedrosti cítím, že dokáží cokoliv, nic mě již nemůže zastavit v mých ambicích.

Jen doufám, že se mi poštěstí dozvědět se Vaše jméno, abych Vám mohla Vaši laskavost alespoň nějak oplatit.

S úctou a nejvřelejšími pozdravy,

Ceony Maya Twillová

Svaly ji neposlouchaly, trochu se jí točila hlava. „Vy jste mi poskytl to stipendium?“

Mistr Thane zvedl obočí.

Ceony otočila dopis v ruce. „Tohle je můj děkovný dopis.“ Srdce jí tlouklo jako o závod, cítila, jak jí krk zahřívá ruměnec. „Moje stipendium... vy jste ho zaplatil.“

Ten muž jen naklonil hlavu na stranu. „Školné je tam opravdu strašné, že?“

„Proč?“ zeptala se. Musela polknout, aby se jí netřásl hlas. V krku jí vyschlo. „Proč jste mě sponzoroval?“

Od začátku věděla, že aby mohla studovat na přípravné škole magie, což byl základní požadavek nástupu do učení, musel by jí někdo finančně pomoci. Na střední škole tvrdě dřela a byla po přijetí na školu Tagisa Praffa nominována na Muellerovu akademickou cenu, ale stipendium jí bylo bez vysvětlení odebráno. Se zlomeným srdcem si zabalila k odjezdu do Uxbridge. Chtěla tam

zhruba rok pracovat jako hospodyně, aby si vydělala na zaplacení studia na kulinářské škole. Čtyři dny před odjezdem ji kontaktovali ze školy s nabídkou anonymního stipendia patnáct tisíc liber, které by pokrylo jeden rok studia včetně knih a koleje. Zázrak! Žádná banka by někomu tak bezvýznamnému z Whitechapel Mill Squats nikdy nedala půjčku na tak obrovskou sumu. Věděla to ze zkušenosti.

Plakala, když telegram přišel. Dopis napsala den na to.

A mistr Thane, muž, kterého poznala až ten den ráno, kterého si zaškatulkovala jako bláznivého čaroděje, byl tím, kdo jí dal peníze, aniž by požadoval úroky či splátky. Doteď neznala ani jeho jméno.

Mistr Thane jí neodpověděl. Na místo toho se jednoduše zeptal: „Půjdem?“ Udělal rozšafné gesto rukou. Gesto, kterým věc uzavřel. Kdyby chtěl mistr Thane o stipendiu mluvit, jistě by již na začátku uvedl své jméno.

Otřesena, Ceony dopis odložila zpět na stůl. Přejela si rukou vzadu po krku a následovala mága do chodby, skrz kuchyni a jídelnu. *On* možná téma uzavřel, ale ona to nechtěla nechat jen tak být. Na schodech se zeptala: „Vyžádal jste si mě?“

„Ujišťuji vás, že vaše přidělení bylo čistě náhodné. Nebo možná trocha nepovedeného humoru magistrů Avioské. Pokud to lze vůbec nazvat humorem. Vždy jsem si říkal, že je trochu... suchar.“

Prý náhoda! Byla tak šokovaná, že se nezmohla na odpověď. Následovala mistra Thanea zpět do knihovny, kde na zemi ležela její učňovská pelerína. Oblékla si ji, ale cylindr nechala, kde byl. Beztak byl jen pro slavnostní příležitosti.

Mistr Thane otočil židli a pokynul jí, ať se posadí. Ze stolu si vzal několik listů papíru a něco, co vypadalo jako větší prkénko

na krájení. Na zkřížených nohách si sedl na nízký zelený koberec. Dlouhý kabát se kolem něj rozprostřel skoro jako sukně.

„Mohu vám podat židli,“ nabídla Ceony. Stále ještě cítila zklamání z toho, že se stane *přehýbačkou*, ale zároveň bylo zvláštní tu tak sedět před mistrem Thanem s vědomím, co pro ni udělal, aniž by znala jeho důvody, s vědomím, že dopis, který čtyřikrát přepsala, přišel jemu. Žádná kniha etikety nebo učebnice ji nikdy nenaucily, jak zvládnout podobnou situaci.

„Hloupost,“ odvětil mistr Thane, nahrbený nad deskou. Zjevně mu nevadilo, že mu vlasy padají do očí a dlouhé rukávy se mu pletou pod ruce. „Mým osobním motem je nikdy *neskládat* někde naklíně.“

Ceonyiny zmatené myšlenky se nad tímto pozastavily. „*Někde* naklíně, nebo na svém vlastním?“ zeptala se.

Mistr Thane se na ni podíval. V očích měl smích, který mu nezněl v hlase. „Myslím, že by mě lidé považovali za podivína, kdybych jim *skládal* na klíně, nemyslíte?“

„Mohli by vás považovat za podivína i bez toho,“ promluvila a teprve poté se nad slovy zamyslela. Začervenala se. Její dobře nacvičená prostořekost jí chutnala mnohem sladčeji, než odhalila filantropii tohoto muže. Možná by bylo nejlepší se chovat, jako že se před několika minutami nic nestalo. Bylo by to nejsnazší.

Pomohlo, že se mistr Thane usmál, než znovu sklopil oči na desku na svém klíně. „Vše je založeno na *skladech*,“ vysvětloval při práci. Přeložil oranžový čtverec papíru napůl, pak znovu napůl. „Ale to víte. Trik je v tom udělat *sklady* správně. Vše musí být přesně zarovnáno, aby zaklínadla fungovala. Je to stejné jako se zrcadlem, nemůžete ho začarovat, když obraz neodráží bezchybně.“

„Nebo upéct koláč bez správných přísad,“ doplnila tiše Ceony. Mistr Thane jen přikývl, ale ona měla pocit, že i tak malé uznání je důležité. Sledovala jeho obvykle vyhlížející ruce pohybovat papírem po desce, otáčet ho podél osy i z rubu na líc a naopak. Papír se pod jeho dotykem ohýbal jakoby nic, Thane neměl nejmenší potíže dosáhnout zamýšleného výsledku. Ceony si všechny jeho pohyby ukládala do paměti.

Mistr Thane papír nejdřív *složil* do něčeho, co vypadalo jako papírový drak, pak to otevřel do tvaru diamantu. Nebyl příliš složitý. I tak Ceony v papíru neviděla ptáčka, dokud nebyl téměř hotový. Nevypadal jako ptáci v kuchyni, měl dlouhý krk i ocas, a rozložitá, trojúhelníková křídla zmáčknutá do dokonalých špiček.

Podržel ptáčka v dlani a řekl: „Dýchej.“

Ceony se nadechla, ale příkaz nepatřil jí.

Papírový ptáček zatřásl hlavou, a i když neměl nohy, několikrát poskočil po Thaneově dlani. Pak rozevřel křídla a vzlétl. Poletoval knihovnou, houpající se ve vzduchu téměř jako opravdový pták. Ceony ho pozorovala vykulenýma očima. Dvakrát obletěl místnost, než se usadil na vysoké polici s knihami o kaligrafii.

O animaci už samozřejmě slyšela, a na vlastní oči viděla Jonta, ale pozorovat, jak se ta magie rodí, bylo, no, *magické*. Podobné kouzlo nikdy neviděla. Žádní mistři papíru na škole Tagise Praffa neučili. Jak řekla mistryně Avioská, v Anglii jich bylo registrovaných jen dvanáct. Třináct, pokud ona dokončí své učení. Ale to bude tak za dva až šest let a Ceony si stále nedovedla představit sama sebe jako pravého *přehýbače*. Vroucně si ale přála čarovat, i kdyby se jednalo o kouzla tak jednoduchá jako toto.

„To můžete udělat se vším?“ zeptala se Ceony.

„Představitosti se meze nekladou, ale vytvořit něco zcela nového zabere hodně času. Musíte totiž zjistit, které *sklady* fungují a které ne.“

„Kolik jich znáte?“

Mistr Thane se sám pro sebe krátce zasmál, jako by ta otázka byla absurdní. Zatím v rukách *složil* další zvířátko, tentokrát malou zelenou žabku. „Dýchej,“ poručil, a žabka odskákala. Co chvíli se zastavovala, aby si vybrala nový směr. Ceony napůl očekávala, že jí v honbě za mouchami vyletí z úst dlouhý jazyk, ale tvor samozřejmě žádný neměl.

„Jonto,“ promluvil mistr Thane *skládající* bílý pergamen, „byl obzvlášť ošidný. Trvalo mi měsíce, než jsem ho *složil*, obzvlášť páteř a čelist. Lidská anatomie je tak trochu komplikovaná, především když přijde na to vymyslet, jaký druh *skladu* preferuje například ramenní kloub. Ale i když je vyroben z tisíc, šest set devíti kousků, je animován jako celek. Co uděláte jako celek, jako celek i povstane. To je pro dnešek vaše první lekce.“

Náhle nehybné ruce odhalily baculatou, v břišku nafouklou rybičku s prsními ploutvemi tvořenými podobnými *sklady* jako křídla oranžového ptáčka. Mistr Thane ji zvedl, zašeptal a vypustil ji. Rybička proplula vzduchem stejně jako živá rybka vodou, ocasní ploutví kmitala ze strany na stranu. Narazila na strop zakrytý dlouhými pásy papíru svázanými provázkem. Ceony si jich všimla už dříve. Bílá rybka se svou vyšpučenou tlamičkou pustila do jistího uzlu.

K Ceonině údivu začal ze stropu padat sníh. Vzduchem se sypaly papírové vločky, některé malé jako nehet, jiné velké jako dlaň. Jak se papírový strop uvolnil, vyřinuly se z něj stovky vloček snášejících se k zemi přesně jako skutečný sníh. Ceony se se smíchem

postavila a nastavila dlaň, aby jednu zachytila. Vločka byla překvapivě chladná, ale na dlani neroztála, jen Ceony zaštípalala.

„Kdy jste je vyrobil?“ zeptala se. Jak ze stropu padaly vločky jako zmrzlé konfety, Ceony stoupala od úst pára. „Musel jste je vyrábět... celou věčnost.“

„Celou věčnost ne,“ pronesl mistr Thane. „Praxí je člověk rychlejší.“ Stále seděl na podlaze, dokonale nezaujat magií, která ho obklopovala. Což bylo pochopitelné, bylo to jeho dílo. „Magistra Avioská se zmínila, že jste nebyla umístěním zrovna nadšena, čemuž se nelze divit, ale čarování skrze papír má svůj půvab.“

Ceony nechala zachycenou vločku sklouznout ze své dlaně a zamýšleně se na mistra Thanea podívala. *Tobhle všechno udělal pro mě?*

Možná, že nakonec nebyl tak šílený, jak se zdálo. *Nebo je to možná šílenství, které se naučím ocenit.*

S poslední dopadnuvší vločkou mistr Thane vstal a z poličky za sebou vytáhl tenkou knížku v tuhých deskách. Znovu Ceony pokynul, aby se posadila. Poslechla.

Knihu jí podal. Na obálce byl reliéf stříbrné myšky a slova: *Pipův smělý útěk*. Když knihu přijala, její mysl zaregistrovala lehké brnění prstů. Napadlo ji, jestli si na to někdy zvykne.

„Dětská knížka?“ podivila se. Vločky v sobě měly alespoň cosi důstojného.

„Nerad plýtvám časem, Ceony,“ zkonstatoval, jako by jí četl myšlenky. S nelibostí, rozpoznatelnou spíš v jeho očích než ve výrazu, se rozhlédl po rozházených vločkách. Napadlo ji, že by byl nejspíš raději, kdyby padaly v úhledných řadách, pečlivě srovnány, ale skutečný sníh tak nepadal. „Něco vás naučí. Berte to jako domácí úkol.“

Ceony se na židli schoulila. „Domácí úkol? Ještě jsem si ani nevybalila.“

Ukázal na knihu bradou. „Přečtete první stranu.“

Ceony našpulila rty a otevřela knihu. Na první straně byla vyobrazena malá šedá myška sedící na listu. Vzpomínky jí našeptávaly, že už obrázek viděla. Rozpomněla se na jedno deštivé odpoledne zhruba před sedmi lety, kdy hlídala syna své sousedky. Skoro půl hodiny u dveří oplakával odchod své matky. Začala mu číst z této knížky. Byť byla notně ošuntělá, chlapec přestal plakat, ještě než se Ceony dostala na stranu čtyři.

Mistru Thaneovi se o té vzpomínce nezmínila. Začala číst: „Jednoho rána vyšel myšák Pip ven, aby se trochu protáhl, a objevil přímo před svým pařezem kousek sýra.“ Chtěla otočit stránku, ale mistr Thane ji zadržel.

„Dobře,“ řekl. „Přečtete to znovu.“

Ceony se zarazila. „Znovu?“

Ukázal na knihu. Ceony potlačila další vzdech a začala znovu číst: „Jednoho rána vyšel myšák Pip ven, aby se trochu...“

„Snažte se trochu, Ceony!“ zasmál se mistr Thane. „Copak jste se ve škole neučili o vyprávěných iluzích?“

„Já... ne.“ Vlastně neměla ani tušení, o čem to mluví. I přes veškerou svou snahu začínala být frustrovaná. Nebyla zvyklá pokazit něco dvakrát, obzvlášť když nerozuměla, co bylo špatně napoprvé.

Mistr Thane založil ruce, opřel se o stůl a zeptal se: „Na čem je ten příběh napsaný?“

„Co je to za otázku?“

„Taková, na kterou máte odpovědět.“

Přimhouřila oči. Jeho hlas zněl káravě, i když výraz měl spíše laxní. „Zjevně je to napsané na papíře.“

Mistr Thane luskl prsty. „Přesně tak! A papír je teď vaše parкета. Dejte tomu význam. A uklidněte se,“ doplnil téměř dodatečně.

Ceony se zarděla. Proklínala svou světlou pokožku, že ji tak snadno prozradila. Odkášala si. Četla pomalu, aby se uklidnila. Mistr Thane jí pokynul, aby pasáž zopakovala. Polkla a zavřela oči, aby se pokusila v mysli vrátit do sousedčina domu, k chlapci sedícímu na jejím klíně, s jeho milovanou knihou v jejích rukách. *Jako bys četla jemu*, pomyslela si. *Musíš tomu vdechnout „význam“*. Pak ji možná nechá mág na pokoji. Už třikrát změnila názor na jeho přičetnost.

„Jednoho rána vyšel myšák Pip ven, aby se trochu protáhl,“ začala intonovat stejně, jako před sedmi lety, kdy četla malému chlapci, „a objevil *přímo před* svým pařezem kousek sýra!“

„Přesně tak. Podívejte se.“

Ceony otevřela oči a málem knihu upustila. Přímo jí před nosem se ve vzduchu vznášel duch malé šedé myšky s čenichajícím čumáčkem, ocásek se za ní táhl jako unavený červík. Přesně jako v knížce byl vedle myši pařez s širokým listem a před ní kousek sýra. Zjevení bylo průhledné, viděla skrze něj na knihovnu za ním.

„C – Co? To jsem udělala *já*?“ zakoktala se Ceony.

„Mm – hm,“ zamumlal mistr Thane. „Pomáhá vidět obrázek, třeba v dětské knížce. Časem budete schopná číst romány a z nich si přehrávat scény, pokud se vám bude chtít. Jsem ohromen, přiznávám. Myslel jsem, že vám to budu muset nejdřív předvést, ale zdá se, že už ten příběh znáte.“

Znovu se začervenala radostí nad pochvalou, ale i studem z odhalení že zná něco, co bylo v jejích očích dětinské. Trvalo jen okamžik, než se představa z již nečteného příběhu rozplynula. Ceony zaklapla knihu a podívala se na svého nového učitele. „Je to... úžasné, ale také povrchní. Pouhá estetika.“